

glimrende Festmaaltid. Beretningen meddeler de udbragte Skaaler, der var lige saa mange Indlæg i Kvindesagen. Den sidste var paa Vers. »Kvindens Ret« hed det Digt, som den franske Deputerede *Clovis Hugues* fremsagde, lønnet af »en Torden af Bravoraab«. Derefter — slutter den omstændelige Beretning — drak man Kaffe og konverserede i de tilstødende Sale. »De fremmede Delegerede var Genstand for alles Opmærksomhed. Endelig, ved Midnatstid, skiltes man med Hilsenen: Paa Gensyn!«

Fredrik Bajer.

Faar Lærerinderne et Statsseminarium?

Ved det nordiske Skolemøde udtalte Hr. Cand. philol. Tuxen, at Kultusministeren i næste Rigsdagsamling vilde fremsætte et Forslag om et Statsseminarium for Kvinder.

Strax efter, nemlig 10de August, fremkom Hr. P. Bojsen i Morgenbladet med en Advarsel mod et Statsseminarium for Kvinder, støttet paa den Kendsgærning, at Kvinderne ved den private Uddannelse havde vist sig ikke alene at staa Maal med Mændene, men endogsaa at overgaa dem i Dygtighed, som var uddannede paa Statsseminariene.

Frk. Anne Brun tager derefter Ordet i en udmærket Artikel den 17. August i samme Blad, hvori hun viser de unge Mænds Begunstigelse ved at kunne tage Ophold paa et Statsseminarium. Hun siger blandt andet:

»Vi har for længe siden ophævet den Lov, som bød, at Sønnerne skulde arve dobbelt saa meget som Døtrene. Men Staten testamenterer stadig sine Sønner mindst dobbelt saa meget som sine Døtre, idet den næsten udelukkende sørger for Sønnerne, men lader Døtrene skøtte sig selv, samtidig med at Samfundet har udviklet sig saaledes, at store Skarer af disse Døtre henvises til at ernære sig selv.« — — — »Staten forbyder os ikke at skaffe os Kundskaber og Oplysning, men vi skal betale dem selv. Vi bør ubetinget forlange Statsseminarium for Kvinder.

Det bliver nemlig saa ofte sagt, at Lærerinderne er sygeligere end Lærerne, og at det er derfor, at de maa nøjes med mindre Løn — »man siger vel i Herredet, at Jeppe drikker, men man siger ikke hvorfor«. — Saa længe Lærerinderne selv skal betale deres dyre Uddannelse, saa længe de derfor maa nøjes med den kortest mulige Tid dertil, saa længe mange af dem under Forberedelsen maa nøjes med *for lidt Søvns og for lidt Mad*, og erstatte det manglende med udenadlærte Ramser, saa længe mange af dem for at opnaa Examen skaffer sig en betydelig Gæld, saa de strax efter Examen, uden Hvile, maa skaffe sig saa meget Arbejde som muligt, *saa længe vil Lærerinderne Svagelighed bestaa*. — Nej, giv Lærerinderne de samme Betingelser at forberede sig under, først da har vi Ret til at stille den samme Fordring til dem ved Examensbordet og senere i deres Gærning.«

Derefter følger Svar fra P. Bojsen og senere Gensvar fra Frk. Anne Brun for yderligere at præcisere det samme.

Vi henleder vore Læseres Opmærksomhed paa denne Debat, da den rimeligvis er Indledning til en større. Bliver det nemlig til Virkelighed med Ministerens Fremlæggelse af dette Forslag i næste Rigsdagsamling, bør vi Kvinder ogsaa være vaagne for at lade høre fra os, ti det er en Sag af stor Betydning.

Der høres ikke sjælden Klage, selv fra velvillige Skoleinspektørers Side, over at Kvindernes Kræfter ikke vil kunne slaa til i Længden til at undervise. Men vi er overbeviste om, at denne Sygelighed væsentlig har sin Rod i den forcerede Examenslæsning, om vi end vil indrømme, at Kvindens tidligere Opdragelse og hendes vanvittige Klædedragt bærer nogen Skyld.

I al Fald vil en Mulighed for en roligere og lettere Maade at læse til Examen paa være et saa stort Gode, at vi Kvinder paa ingen Maade maa lade denne Lejlighed slippe os af Hænderne ved at tie stille i Debatten.

Vi har Exemplet i Striden om Kvindernes Adgang til Kunstakademiet. Havde ikke Frk. Johanne Krebs lagt et saa stort Arbejde ind den Gang i Debatten, havde det maaske endnu været *kun for Mænd*.

Vore Læsere vil senere høre fra os om denne Sag.

En ædel Kvinde.

Om Enkefru *Sada* i Milano, der var født i Boston, som ugift hed *Cora Kennedy*, og døde for $\frac{3}{4}$ Aar siden, fortæller det store italienske Blad *Il Secolo* interessante Smaating, som vidner om hendes store Hjærte, ædle Tænkemaade og fine Følelse.

En Dag havde hun læst i *Il Secolo* om en fattig Lærer, som havde mistet sin Stilling, og som, dreven til den yderste Nød, forgæves havde søgt at berøve sig Livet. Frelst paa en næsten vidunderlig Maade, var han bragt til Hospitalet, hvor han blev indlagt paa Afdelingen for Sindssyge, fordi Selvmordere betragtes som delvis vanvittige. Bladet havde skildret den ulykkelige Stilling, saa at man følte, at Ordene kom fra Hjærtet, og — tilføjer Redaktøren, den bekendte Fredsven *Moneta* — »naar en Følelse er sand og dyb, giver den næsten altid Genlyd i et oprigtigt Hjærte et eller andet Sted i Verden.«

Dagen efter traadte en livréklædt Tjener ind i *Il Secolos* Kontor, og bad Redaktøren om at komme ned til en Dame, som holdt udenfor i sin Vogn, men var saa svagelig, at hun ikke kunde komme op til ham. Det var den første Gang, at *Moneta* — for mange Aar siden — saa *Cora Kennedy*, en ung, bleg, spinkel Kvinde, med to store, straalende Øjne. Hun omtalte den ulykkelige Lærer, hvorom *Il Secolo* havde skrevet, gav *Moneta* Penge til at hjælpe ham i Øjeblikket, og spurgte, hvorledes det vilde være muligt at hjælpe ham senere.

»Ved at give ham Arbejde,« svarede *Moneta*.

Cora Kennedy kørte bort. Men den næste Dag sendte hun *Moneta* et Brev, hvori hun takkede ham for den Maade, hvorpaa han bekæmpede det afskyelige